

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/41/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123012371
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2123012371.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci odsúdeného A. B., v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti okresnej prokurátorky proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 03.01.2024 pod sp. zn. 2PP/63/2023, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19.03.2024 v Trnave takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnuté uznesenie v celom rozsahu.

II. Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona sa žiadosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., hlásený trvalý pobyt D. E. C. – F., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený:

- trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 19.11.2018 pod sp. zn. 7T/36/2018, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresného súdu bol odsúdený A. B. podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 19.11.2018, č. k. 7T/36/2018–188, vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne mu okresný súd podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky a zároveň nariadil probačný dohľad v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona mu uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné svojej dcére G. D., nar. XX.XX.XXXX vo výške 9 480,07 eura a podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. k) Trestného zákona mu uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Okresný súd napadnuté uznesenie odôvodnil v rozsahu č. l. 64-67 spisu.

Okresný súd svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že formálna podmienka bola u odsúdeného splnená 13. júla 2023. Pokiaľ ide o prvú materiálnu podmienku, k tejto uviedol, že z hodnotenia riaditeľa ústavu nevyplývajú také závažné skutočnosti, že by musel konštatovať, že prvá materiálna podmienka, teda preukázanie polepšenia správania, u odsúdeného nebola splnená. Práve naopak, z obsahu hodnotenia vyplynulo, že odsúdený preukázal polepšenie správania počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody. K druhej materiálnej podmienke uviedol, že zameral svoju pozornosť na odsúdeného predovšetkým skrz optiku aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody. Podľa jeho názoru samotná skutočnosť, že odsúdený nevykonáva prvý nepodmienečný trest odňatia slobody nie je sama o sebe dôvodom na zamietnutie návrhu na podmienčné prepustenie pre nesplnenie druhej materiálnej podmienky, podľa ktorej možno od odsúdeného očakávať, že v prípade podmienčného prepustenia povedie na slobode riadny život. V prejednávanom prípade je polepšenie odsúdeného počas

doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody badateľné. Zároveň nie je možné neprihliadnuť na záujem najbližšej rodiny odsúdeného, s ktorou odsúdený nebol v tak intenzívnom kontakte ako je tomu teraz, o znovuzačlenenie odsúdeného do spoločnosti. Z objektívneho hľadiska sa vyjadrenia odsúdeného nemusia javiť až natoľko vážne a presvedčivé, keďže v minulosti mal viacero príležitostí viesť riadny život v súlade so všetkými všeobecne záväznými právnymi predpismi a všeobecne uznávanými normami správania sa, avšak súd vzhľadom na doterajší výkon trestu odňatia slobody odsúdeným, jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti a vytvoreným vhodným podmienkam na jeho návrat a začlenenie sa do spoločnosti dospel k záveru, že aj druhá materiálna podmienka bola u odsúdeného splnená.

Proti tomuto uzneseniu zahlásila, ihneď po jeho vyhlásení, sťažnosť okresná prokurátorka (č. I. 62 spisu), ktorú bližšie písomne odôvodnila osobitným písomným podaním (č. I. 71-73 spisu).

V písomnom zdôvodnení sťažnosti okresná prokurátorka po úvodnej rekapitulácii záverov napadnutého uznesenia namietala, že s predmetným uznesením Okresného súdu Trnava sa nestotožňuje, nakoľko ho považovala za nezákonné. Pokiaľ ide o formálnu podmienku podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, v tejto časti prísvedčila právnemu záveru samosudcu okresného súdu, že bola formálna podmienka splnená dňa 20.07.2023. Súčasne pokiaľ ide o splnenia prvej materiálnej podmienky § 66 ods. 1 Trestného zákona spočívajúcej v deklarovaní existencie stavu „preukázania polepšenia plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu odňatia slobody“, vzhľadom aj na aktuálne hodnotenie odsúdeného ústvom na výkon trestu, súhlasila so záverom samosudcu, že odsúdený túto podmienku navonok spĺňa, hoci vzhľadom na opakované odsúdenia a výkony nepodmienečných trestov sa nemožno vyhnúť opodstatnenému predpokladu, že odsúdený sa len situačne prispôbil svojim správaním pomerom vo výkone trestu.

Naopak okresná prokurátorka zastávala názor, že odsúdený nespĺňa podmienky pre podmienené prepustenie z dôvodu jednoznačného nesplnenia druhej materiálnej podmienky podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, spočívajúcej v existencii predpokladu, že odsúdený povedie na slobode riadny život. Poukázala na to, že odsúdený bol doposiaľ dvadsaťkrát súdne trestaný, pričom v súvislosti s touto skutočnosťou poukázala jednak na časové rozpätie jednotlivých odsúdení (prvé odsúdenie z 22.01.2004, posledné odsúdenie z 15.01.2020), ako i na rôzny charakter ním spáchaných trestných činov. Z uvedeného je možné bez akýchkoľvek pochybností dôvodiť na ustálený modus operandi odsúdeného, ktorý sa po určitom čase opätovne vracia k páchaniu rovnakej trestnej činnosti. S poukazom na vyššie uvedené konštatovala, že odsúdený ani len náznakom nespĺnil druhú materiálnu podmienku determinovanú § 66 ods. 1 Trestného zákona. V ďalšom obsiahlo poukázala na ustálenú judikatúru (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.02.2020, sp. zn. 4 Urtost 1/2020). Taktiež poukázala na skutočnosť, že odsúdený deklaroval, že hoci žil 23 rokov v Českej republike, chce žiť na Slovensku s rodinou, ktorá mu pomáha a poskytne mu prístrešie a zábezpeku, v prípade jeho podmieneného prepustenia bude žiť u brata v C., ktorý je živnostník a s ktorým bude spolupracovať. Súd sa však vôbec nezaoberal realnosťou týchto predstáv odsúdeného a či sa skutočne bude môcť u brata ubytovať a s týmto pracovať, príp. či má tento vôbec živnosť, nakoľko odsúdený nepredložil v tejto súvislosti ani len prísľub brata, že umožní odsúdenému u neho bývať. Súd žiadnym spôsobom neskúmal, či má odsúdený na slobody vytvorené vhodné podmienky na zapojenie sa do spoločnosti.

V ďalšom namietala, že samosudca, hoci sa snažil odôvodniť splnenie druhej materiálnej podmienky, jeho zdôvodnenie vyznieva značne chaoticky a nepresvedčivo, keď na jednej strane uviedol, že zotráva na závere, že v páchaní trestnej činnosti odsúdenému bránilo len plynutie skúšobnej doby podmieneného odsúdenia alebo výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody, tiež, že žiadny z predchádzajúcich trestov nemal na odsúdeného dostatočný prevýchočný účinok a súčasne, že vyjadrenia odsúdeného o tom, že chce viesť riadny život sa objektívneho hľadiska nejavia až natoľko vážne a presvedčivo. A na druhej strane len veľmi všeobecne a bez riadneho zdôvodnenia, s ktorým by sa dalo stotožniť, samosudca uviedol, že vzhľadom na doterajší výkon trestu odňatia slobody odsúdeným, jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti a vytvoreným vhodným podmienkam na jeho návrat a začlenenie sa do spoločnosti, ktoré podmienky však reálne neskúmal, dospel k záveru, že aj druhá materiálna podmienka bola u odsúdeného splnená. Samosudca bez zjavného zdôvodnenia radikálne zmenil svoj predchádzajúci názor vyslovený v pôvodnom rozhodnutí zo dňa 06.06.2023. Vo veci sa však nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočnosťami svedčiacimi proti záveru o možnosti odsúdeného podmienené prepustiť, len abstraktne popísal, že „zameral svoju pozornosť na odsúdeného skrz optiku aktuálne vykonávaného trestu“, no ako došiel k záveru o splnení materiálnej podmienky žiadnym spôsobom nevysvetlil. Nakoľko v sťažnosťou napadnutom uznesení akékoľvek takéto úvahy chýbajú, nie je možné učiť iný záver, než o jeho absolútnej arbitrárnosti, neodôvodnenosti a napokon z nich prameniacej vecnej nepreskúmateľnosti úvah samosudcu, ktoré ho k prijatiu takého rozhodnutia viedli.

Vzhľadom na spochybnené závery samosudcu okresného súdu ohľadom naplnenia oboch materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody konštituovaných zákonným ustanovením v § 66 ods. 1 Trestného zákona okresná prokurátorka navrhla, aby Krajský súd v Trnave postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie a postupom podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že s poukazom na § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona zamietne žiadosť odsúdeného A. B. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, alebo podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a uložil prvostupňovému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Odsúdený prítomný na verejnom zasadnutí sa vzdal práva na podanie sťažnosti (č. l. 62 spisu).

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výkonom napadnutého uznesenia.

Krajský súd ako nadriadený súd okresnému súdu podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že sťažnosť okresnej prokurátorky je dôvodná.

V prvom rade je potrebné konštatovať, že sa krajský súd už vecou zaoberal, keď na podklade sťažnosti odsúdeného podanej proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 06.09.2023, č. k. 2PP/63/2023-33, rozhodol tak, že predmetné uznesenie okresného súdu zrušil a vrátil vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Predmetným uznesením okresný súd podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona rozhodol tak, že zamietol návrh odsúdeného zo dňa 21.07.2023 na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 19.11.2018, sp. zn. 7T/36/2018.

Bez potreby opakovať argumenty krajského súdu obsiahnuté v uznesení zo dňa 24.10.2023, č. k. 3Tos/198/2023-46, tento okresnému súdu prikázal, aby vyžiadal a pripojil, ak nie celý základný spisový materiál, tak aspoň trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V zo dňa 19.11.2018, sp. zn. 7T/36/2018, oboznámil na verejnom zasadnutí jeho obsah, následne zhodnotil najmä povahu spáchaného trestného činu jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach s hodnotením osoby odsúdeného a jeho správania sa vo výkone trestu odňatia slobody s poukazom aj na deklarované podmienky, ktoré uvádza vo svojom vyjadrení na verejnom zasadnutí (ktoré však doposiaľ ničím reálne neobjektivoval), a až následne, po takomto doplnení dokazovania rozhodol o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody v súlade s dostatočne zisteným skutkovým stavom.

Okresný súd po vrátení veci postupoval v zmysle pokynov krajského súdu, keď si vyžiadal trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V zo dňa 19.11.2018, sp. zn. 7T/36/2018, ako i aktuálne hodnotenie riaditeľa ústavu na odsúdeného, a oboznámil na verejnom zasadnutí ich obsah, teda mal všetky podklady potrebné k tomu, aby mohol vo veci objektívne a zákonne rozhodnúť. Okresný súd však na základe takto riadne doplneného dokazovania dospel k záveru, ktorý krajský súd nepovažuje za správny a zákonný a to z nasledujúcich dôvodov.

Podľa § 66 odsek 1 písm. a) Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 odsek 2 Trestného zákona, pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Podľa § 415 odsek 1 Trestného poriadku, o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov, dôveryhodnej osoby alebo na návrh odsúdeného, alebo osoby, ktorá môže sa odsúdeného podať odvolanie v jeho prospech na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmiennečné prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí 1 roka od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho podal odsúdený predčasne.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť z výkonu trestu po splnení jednak formálnej podmienky, a to zákonom stanovenej doby výkonu trestu, a jednak po splnení dvoch materiálnych podmienok, ktorými sú plnenie povinností a správanie odsúdeného, ktorými preukázal polepšenie a skutočnosť, že sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

K splneniu zákonných podmienok pre podmienené prepustenie podľa § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona krajský súd uvádza, že splnenie formálnej podmienky z pohľadu dĺžky doteraz vykonaného trestu odňatia slobody bolo preukázané tak, ako to konštatoval i okresný súd v napadnutom uznesení.

Pokiaľ ide o splnenie prvej materiálnej podmienky podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, teda preukázanie polepšenia vo výkone trestu plnením svojich povinností, krajský súd konštatuje, že aj tu okresný súd správne s poukazom na obsah hodnotenia riaditeľa ústavu ustálil, že odsúdený túto podmienku splnil. Aj podľa názoru krajského súdu odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojim správaním preukázal polepšenie. Jeho správanie bolo na veľmi dobrej úrovni a bezproblémové. Doposiaľ bol desaťkrát disciplinárne odmenený. Ciele stanovené programom zaobchádzania teda plnil. Od premiestnenia do ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou dňa 14.06.2022 bol odsúdený dvakrát disciplinárne odmenený, naposledy 08.08.2023 najvyššom formou disciplinárnej odmeny udelenou riaditeľom ústavu - mimoriadnym voľnom na opustenie ústavu, disciplinárne potrestaný nebol.

Avšak na to, aby mohol byť odsúdený podmienené prepustený z výkonu trestu odňatia slobody musí v zmysle ust. § 66 ods. 1 Trestného zákona spĺňať aj druhú materiálnu podmienku a sice, že je od neho možné očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. A pokiaľ ide o túto druhú materiálnu podmienku, tu sa krajský súd plne stotožnil so sťažnostnými námietkami okresnej prokurátorky o jej nesplnení, nakoľko od odsúdeného vzhľadom na jeho osobu a kriminálnu minulosť nemožno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Na úvod je potrebné poukázať na to, že zmyslom podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol páchatel automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, daný postup je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť riziko recidívy, pričom takou okolnosťou je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného. Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody treba vždy zhodnotiť osobu odsúdeného a celý jeho doterajší život, vrátane jeho správania pred spáchaním trestného činu, správania, ktoré viedlo k jeho spáchaniu ako aj správania vo výkone trestu odňatia slobody. Tieto okolnosti pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale je nutné ich posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Očakávania správania sa odsúdeného v budúcnosti je možné vyvodiť z objektívnych okolností, ktoré sa už stali a ktoré musí súd logicky vyhodnotiť. Ohľadne správania sa odsúdeného v budúcnosti súd pri rozhodovaní o podmienenom prepustení vyvodzuje iba predpoklady a očakávania, pretože logicky nemôže vedieť, čo sa v budúcnosti skutočne stane. Správanie sa odsúdeného v minulosti má v tomto prípade rozhodujúci význam pri určení pravdepodobnosti jeho správania sa v budúcnosti. Samotnou okolnosťou, ktorá má nepochybne veľký význam, je teda predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho prípadnej trestnej činnosti, pričom pozitívna prognóza budúceho správania sa odsúdeného je nutným predpokladom pre rozhodnutie o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojím spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, pričom súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, medzi ktoré je nutné považovať aj doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti. Súd môže pri hodnotení osoby odsúdeného prizerať na skutočnosť, že sa v minulosti dopustil trestných činov a z toho vyvodíť príslušné závery z hľadiska jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom a možnosti jeho nápravy a polepšenia.

Krajský súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa 06.09.2023, č. k. 2PP/63/2023-33, v ktorom odôvodnení okresný súd uviedol, že „...Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku, s prihliadnutím na trestnú minulosť odsúdeného a na menej resocializačnú prognózu vychádzajúcu zo stredného stupňa rizika recidívy trestnej činnosti súd nezistil žiadnu objektívne overiteľnú skutočnosť, ktorá by dávala dostatočnú záruku, že by odsúdený v prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobode viedol riadny život. Odsúdený sa viac ako desať rokov dopúšťal opakovane úmyselnej trestnej činnosti, v ktorej páchaní mu bránilo len plynutie skúšobnej doby podmieneného odsúdenia (v niektorých prípadoch ani to nie) alebo výkon nepodmieneného trestu odňatia slobody. Nemožno prehliadnuť záujem najbližšej rodiny o znovuzачlenenie odsúdeného do spoločnosti, avšak rozhodujúcou skutočnosťou pre rozhodnutie o návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je práve osoba odsúdeného. Zároveň je potrebné doplniť, že v samostatnom konaní o návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody sú podkladom pre rozhodnutie súdu výlučne objektívne skutočnosti, teda rozhodovanie nie je o subjektívnych pocitoch a vnímaní samosudcu alebo členov senátu vo vzťahu k osobe odsúdeného. Zo subjektívneho hľadiska odsúdený môže s

plnou vážnosťou plánovať od základov zmeniť svoj život a na dobro skončiť s páchaním akejkoľvek protiprávnej činnosti. Z objektívneho hľadiska sa však vyjadrenia odsúdeného nejavia byť až natoľko vážne a presvedčivé, keďže v minulosti mal odsúdený viacero príležitostí preukázať samému sebe i spoločnosti reprezentovanej jednotlivými súdmi, že je schopný viesť riadny život v súlade so všetkými všeobecne záväznými právnymi predpismi a taktiež všeobecne uznávanými normami správania sa. Súd nemôže hodnotiť aký vplyv má a bude mať na odsúdeného aktuálne vykonávaný trest odňatia slobody, avšak bolo preukázané, že žiadny z doteraz uložených trestov nemal na odsúdeného dostatočný a žiadaný účinok. Ak by aj po vykonaní trestu u odsúdeného došlo k pozitívnej zmene, momentálne sa súd nemá čoho uchopiť, aby mohol odsúdeného podmienene prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody.“ Napriek tomu, že od uvedeného rozhodnutia uplynulo približne šesť mesiacov, podľa názoru krajského súdu sa na vyššie uvedených záveroch okresného súdu doposiaľ nič zásadné nezmenilo. Záver z celkového zhodnotenia osoby odsúdeného a jeho doterajšieho života podľa názoru krajského súdu naďalej neumožňuje objektívnemu pozorovateľovi v súčasnosti prijať pozitívnu prognózu jeho budúceho správania, teda prognózu vedenia života v súlade s právnymi, etickými a morálnymi normami spoločnosti.

Inak povedané, naďalej nie je možné racionálne prezumovať, že u odsúdeného bol doterajším výkonom trestu, ktorým preukázal polepšenie, už v súčasnosti naplnený účel trestu. Uvedené je totiž negované očividným sklonom odsúdeného k páchaniu rôznorodej trestnej činnosti, ktorej sa dosiaľ dopustil až dvadsaťkrát, pričom odsúdenému boli doteraz ukladané nielen alternatívne tresty, či tresty odňatia slobody podmienene, ale aj tresty nepodmienené, avšak ani možnosť, ktorá bola odsúdenému alternatívnym trestom či podmienene odsúdením na nápravu poskytnutá, nevyužil a dopustil sa opätovne protiprávnej trestnej činnosti. V tejto súvislosti považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska účelu trestu pri recidíve odsúdeného, ktorý je opakované vo výkone trestu odňatia slobody, vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u neho došlo k opakovanému spáchaniu trestnej činnosti napriek už predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody, ktorý ho v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona mal viesť k vedeniu riadneho života. Z uvedeného tak logicky vyplýva, že ani predchádzajúca najprísnejšia forma trestu (výkon trestu odňatia slobody) či podmienene odsúdenia, odsúdeného neodradili od následného porušovania záujmov chránených Trestným zákonom úmyselnou formou, čo svedčí o zjavnej neúčte odsúdeného k týmto chráneným hodnotám aj napriek jeho osobnej skúsenosti s výkonom trestu odňatia slobody.

V zmysle ustanovenia § 66 ods. 2 Trestného zákona je tiež potrebné prihliadnuť aj na povahu trestného činu, pre ktorý je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že odsúdený si aktuálne vykonáva trest odňatia slobody za spáchanie prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený nepodmienený trest vo výmere 28 mesiacov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. V tomto smere preto nemožno opomenúť tú skutočnosť, že za spáchanie obdobnej trestnej činnosti (zanedbanie povinnej výživy) už bol aj v minulosti právoplatne odsúdený (odsúdenie Okresným súdom Chomutov, Česká republika, zo dňa 07.12.2017, sp. zn. 29T 134/2017).

Krajský súd v tejto súvislosti u odsúdeného tiež poukazuje na menej priaznivú resocializačnú prognózu na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti, ktorá taktiež nesvedčí v prospech novej prognózy, že odsúdený povedie na slobode riadny život.

Preto k argumentom okresného súdu uvedeným v napadnutom uznesení, že vzhľadom na doterajší výkon trestu odňatia slobody odsúdeným, jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti a vytvoreným vhodným podmienkam na jeho návrat a začlenenie sa do spoločnosti dospel k záveru, že aj druhá materiálna podmienka bola u odsúdeného splnená, naopak podľa názoru krajského súdu tieto skutočnosti uvádzané okresným súdom nepostačujú pre záver, že náprava odsúdeného bola po čiastočnom výkone trestu odňatia slobody dovŕšená, resp. realizovaná v takej miere, že v ďalšom výkone trestu nie je potrebné pokračovať. Snahu odsúdeného o vedenie riadneho života v prípade prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu, ktorý by viedol tak, aby sa do budúcnosti nedostával do rozporu s právnymi normami, súd nijako nespochybňuje. To, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti, je však skutočná ochota odsúdeného po zmene modelu jeho správania, ktorý sa premietal do opakovaných odsúdení za páchanie rôznorodej trestnej činnosti. Jeho ochota viesť riadny život je len deklarovaná a je v rozpore s jeho správaním sa v minulosti, keď sa opakované dopustil páchania ďalšej trestnej činnosti. Potom ani tvrdenia odsúdeného na verejnom zasadnutí okresného súdu, že bude žiť na Slovensku so svojou rodinou, ktorá mu pomáha, poskytne mu prístrešie a zábezpeku a pod., k týmto krajský súd uvádza, že ide nepochybne o skutočnosti vytvárajúce predpoklady, ktoré by mohli spolupôbiť ako

priaznivé faktory, avšak dané skutočnosti nie sú v kontexte už vyššie uvedeného dostatočné na to, aby súd žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovel.

Krajský súd zároveň dodáva, že u viacnásobných recidivistov, ktorí sa opakovane dopúšťajú závažnej alebo druhovo totožnej trestnej činnosti ich osobnostné narušenie poskytuje iba veľmi slabé záruky, že by sa v budúcnosti trestnej činnosti nedopustili. K tomu je potrebné dodať, že posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojím spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, medzi ktoré je nutné považovať aj doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, ktoré však sú v prípade odsúdeného vzhľadom na mnohosť záznamov o jeho odsúdeniach a tiež vzhľadom na opätovné páchanie (okrem iného) aj obdobnej trestnej činnosti odsúdeným jasne preukázané. Z histórie správania sa odsúdeného možno vyvodíť, že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti prevažujú nad ním prezentovanou ochotou žiť riadny a slušný život. Vyššie uvedené skutočnosti preto aj podľa názoru krajského súdu (aj s poukazom na veľmi podrobné a zároveň výstižné sťažnostné námietky okresnej prokurátorky) nedávajú dostatočnú záruku, že protiprávne konanie odsúdeného sa už nebude opakovať. Na základe uvedeného krajský súd uzatvára, že aktuálne v prípade odsúdeného naďalej prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie zrušil a sám rozhodol tak, že podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona návrh odsúdeného o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.